

udenlandske Laangivere at garantere Halvdelen af disse Laan, selv om de maatte overstige et Beløb af 20 Mill. Kr., paa Betingelse af, at de garanterende Banker yde Statskassen Kontragaranti for, at Statskassens hele Ansvar ifølge samtlige af den overtagne Bankgarantier ikke kommer til at overstige det i Loven af 15. Februar 1908 fastsatte Beløb af 10 Mill. Kr.

§ 4.

Denne Lov træder straks i Kraft.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Nærværende Lovforslag slutter sig til Lov Nr. 22 af 15. Februar 1908 om „Overtagelse af Garanti for forskellige Bankers Kreditorer“, som bemyndiger Finansministeren til sammen med de fem københavnske Hovedbanker, Nationalbanken, Privatbanken, Landmandsbanken, Handelsbanken og Laane- og Diskontobanken paa Statskassens Vegne at overtage fuld Garanti for Fordringer paa Københavns Grundejerbank og Detailhandlerbanken i København, saavel fra Ejere af Kontrabøger og Indlaansbeviser som fra andre Kreditorer, saaledes at Statskassen deltager med Halvdelen og Bankerne i Forening med Halvdelen i denne Garanti, dog at Statskassens Forpligtelser ikke kunne gaa ud over 10 Mill. Kroner.

Den nævnte Lov vedtoges som bekendt i Anledning af den i Februar Maaned d. A. i København indtraadte Bankkrise, som tog sin Begyndelse med Københavns Grundejerbanks den 7. Februar indtraadte Betalingsstandsning og det mod Detailhandlerbanken i de efterfølgende Dage rettede run. Til at bringe Garantiloven og de af denne følgende Bestemmelser ud i Livet var der allerede den 9. Februar dannet en Komité „Bankkomiteen af 9. Februar 1908“, som var oprettet ved en Overenskomst mellem Finansministeren og de nævnte fem Hovedbanker. Denne Komité paatog sig Garanti for Grundejerbankens og Detailhandlerbankens Kreditorer og havde i det hele til Opgave at tilvejebringe Ro og Tillid paa Pengemarkedet.

Den Bemyndigelse, som Loven af 15. Februar gav Finansministeren, omfattede

kun Grundejerbankens og Detailhandlerbankens Kreditorer, idet der paa det Tidspunkt, da Loven vedtoges, kun var Tale om at garantere disse to Banker. Under Bankkomiteens Virksomhed viste det sig imidlertid snart, at ogsaa andre Banker stod paa svage Fødder, og den ved de to førstnævnte Bankers Sammenbrud skabte Uro blandt Publikum lod befrygte, at Sparere og Indskydere i Banker, om hvis Soliditet der med større eller mindre Grund opstod Tvivl, vilde strømme til og udtage deres Penge. En Panik, som vilde komme til at gaa ud over saavel gode som mindre gode Banker over hele Landet, kunde altsaa forudses, hvis der ikke i Tide blev grebet ind. Bankkomiteen maatte netop betragte det som sin Opgave at forhindre Panik og ved hurtig Indgriben søge at standse Krisen i dens Begyndelse.

Allerede i de første Dage efter den 9. Februar viste der sig Tegn til et „run“ paa „Laanekassen“ i København. Der udtoges hver Dag ikke uvæsentlige Beløb, og Banken maatte skaffe sig kontante Midler til Udbetalingerne gennem et ved Pant sikret Laan i Nationalbanken. Denne kunde imidlertid efter de til Grund for dens Ledelse liggende Principper ikke fortsat give større Forstrækninger, uden at den fik fuldt ud betryggende Sikkerhed, og henvendte sig derfor til Bankkomiteen med Forespørgsel, om den kunde faa Komiteens Garanti for de Laan, den ydede Laanekassen. Bankkomiteen henvendte sig til Finansministeren, og ud fra den ovennævnte Opfattelse, at hurtig Indgriben var nødvendig, og at Bevægelsen